

UZASADNIENIE

Restrukturyzacja co do zasady powinna być możliwa bez pomocy państwa, na podstawie porozumień z wierzycielami albo postępowań upadłościowych lub restrukturyzacyjnych. Nowoczesne prawo powinno jednakże pomagać solidnym przedsiębiorstwom w przetrwaniu i przyczyniać się do ochrony miejsc pracy, a także umożliwiać dostawcom zachowanie klientów, a właścicielom utrzymanie wartości przedsiębiorstw.

Przedsiębiorcy powinni kwalifikować się do uzyskania pomocy państwa dopiero wtedy, gdy wykorzystali wszystkie możliwości rynkowe i gdy taka pomoc jest niezbędna do osiągnięcia jednoznacznie określonego celu leżącego we wspólnym interesie przedsiębiorcy i państwa.

Pomoc powinna być dopuszczalna przy tym wyłącznie w warunkach łagodzących jej potencjalne szkodliwe skutki oraz promujących efektywne wydatkowanie środków publicznych (administracyjna kara pieniężna co do zasady stanowi dochód budżetu państwa). W przypadku pomocy na restrukturyzację wymogi związane z przywróceniem rentowności i wkładem własnym oraz środki mające na celu ograniczenie zakłóceń konkurencji mają istotne znaczenie dla łagodzenia potencjalnych szkodliwych skutków takiej pomocy.

Podstawą do wydania rozporządzenia jest art. 139a ust. 4 ustawy z dnia 15 maja – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U.....).

Powodem wydania nowego rozporządzenia jest utrata mocy dotychczasowego aktu normatywnego, zawierającego regulacje w zakresie udzielania pomocy państwa dla przedsiębiorców dotkniętych trudną sytuacją ekonomiczną, tj. *rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie pomocy publicznej udzielanej w celu ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorców*. Rozporządzenie utraciło moc w wyniku uchylecia ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, która zawierała delegację do jego wydania. Jednocześnie został zlikwidowany urząd Ministra Skarbu Państwa, który udzielał pomocy w oparciu o wydane przez siebie rozporządzenie.

Rozporządzenie w sprawie pomocy publicznej udzielanej w celu ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorców stanowi jedną z podstaw prawnych *Polskiego programu pomocy na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw*, który zgodnie z pozytywną decyzją Komisji Europejskiej z dnia 29 sierpnia 2016 r. został opublikowany w Dzienniku Urzędowym UE (C 369/1) z dnia 7 października 2016.

W celu uruchomienia programu pomocy konieczne jest wydanie nowego rozporządzenia, które razem ze znowelizowaną *ustawą Prawo restrukturyzacyjne* będzie stanowić kompletną podstawę do udzielania pomocy na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw, a więc zarówno w przedmiocie pomocy finansowej, jak i restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych.

Pomoc finansowa, o której mówi *Polski program pomocy na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw*, będzie udzielana przez podmiot wskazany w rozporządzeniu przez ministra właściwego do spraw gospodarki, który jednocześnie określi w rozporządzeniu tryb, formy i warunki udzielania tej pomocy. Kompetencje ministra właściwego do spraw gospodarki posiada obecnie Minister Rozwoju i Finansów i on został zobowiązany do wydania projektowanego rozporządzenia.

Aktualnie udzielenie pomocy przedsiębiorcom na ratowanie lub restrukturyzację jest każdorazowo uwarunkowane uzyskaniem zgody Komisji Europejskiej w tym zakresie. Czas oczekiwania na decyzję Komisji w sprawie indywidualnej pomocy dla przedsiębiorcy w trudnościach w praktyce wynosi około 15 miesięcy, co w przypadku takiego przedsiębiorcy stwarza ryzyko, że zostanie on postawiony w stan upadłości lub likwidacji, zanim Komisja udzieli zgody na udzielenie pomocy.

Zapewnienie, poprzez wdrożenie programu pomocowego, małym i średnim przedsiębiorstwom możliwości uzyskania pomocy bez długotrwałej procedury notyfikacyjnej może umożliwić ich szybszy powrót do rentowności i zminimalizować ryzyko upadłości. Pomoc przyznawana dużym przedsiębiorstwom nadal będzie wymagała każdorazowej indywidualnej notyfikacji.

Pomoc będzie przeznaczona na poprawę płynności finansowej w przypadku pomocy na ratowanie lub tymczasowej pomocy na restrukturyzację oraz na realizację działań restrukturyzacyjnych podejmowanych przez przedsiębiorcę na podstawie zatwierdzonego planu restrukturyzacyjnego w przypadku pomocy na restrukturyzację.

Do momentu pełnego uruchomienia programu pomocowego, pomoc w celu ratowania oraz pomoc w celu restrukturyzacji będzie udzielana przedsiębiorcom niezależnie od ich wielkości, po uzyskaniu pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej.

Zgodnie z obowiązującymi *Wytycznymi dotyczącymi pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji* (Dz. Urz. UE C 249 z 31.07.2014, str.1) tymczasowa pomoc na restrukturyzację będzie udzielana wyłącznie małym i średnim przedsiębiorstwom i tylko w ramach programu pomocowego.

Wdrożenie programu pomocowego spowoduje, że pomoc dla MŚP będzie udzielana bez konieczności jej indywidualnej notyfikacji. Jednakże w przypadku dużych przedsiębiorstw oraz jeżeli pomoc dla MŚP będzie większa niż równowartość 10 mln euro nadal konieczne będzie uzyskanie zgody Komisji Europejskiej.

Zgodnie z Wytycznymi, pojęcie „małe i średnie przedsiębiorstwa” będzie obejmowało również mniejsze przedsiębiorstwa państwowe, rozumiane jako przedsiębiorstwa, które nie są uznawane za małe i średnie ze względu na fakt, że 25% lub więcej ich kapitału lub praw głosu jest kontrolowane bezpośrednio lub pośrednio, wspólnie lub indywidualnie przez co najmniej jeden organ publiczny.

Projektowane rozporządzenie przewiduje trzy kategorie pomocy publicznej, której będzie udzielał podmiot wskazany przez ministra właściwego do spraw gospodarki, uwzględniając w szczególności konieczność ukierunkowania:

- 1) pomocy w celu ratowania – na pomoc udzielaną w celu umożliwienia przedsiębiorcy funkcjonowania przez czas konieczny na przygotowanie planu restrukturyzacyjnego,
- 2) tymczasowej pomocy na restrukturyzację na umożliwienie przedsiębiorcy odzyskania płynności, tak, aby mógł zaplanować i wdrożyć działania umożliwiające przywrócenie długookresowej zdolności do konkurowania na rynku,
- 3) pomocy na restrukturyzację na umożliwienie realizacji planu restrukturyzacji, co ma doprowadzić do przywrócenia długookresowej zdolności do konkurowania na rynku.

Ponadto rozporządzenie określa także tryb udzielania pomocy na restrukturyzację w postaci ulgi w wykonywaniu administracyjnej kary pieniężnej.

Zgodnie z art. 189k § 3 pkt 3 lit. c ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r. poz. 1257) pomoc publiczna udzielona w formie ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej będzie przeznaczona na restrukturyzację. Przeznaczenie pomocy publicznej na restrukturyzację w przypadku udzielenia przedsiębiorcy ulgi w zapłacie administracyjnej kary pieniężnej jest uzasadnione ze względu na rolę, jaką spełnia Państwo w tworzeniu optymalnych warunków prowadzenia działalności gospodarczej oraz dbałości o „przeżywalność” przedsiębiorstw, mimo trudnej sytuacji ekonomicznej.

Opuszczenie rynku przez mniej wydajne przedsiębiorstwa umożliwia ich wydajniejszym konkurentom rozwój oraz przyczynia się do powrotu na rynek aktywów, które można następnie przeznaczyć na bardziej produktywne zastosowania.

Udzielenie pomocy na restrukturyzację w przypadku, gdy ma zostać udzielona ulga w zapłacie administracyjnej kary pieniężnej będzie dopuszczalne, jeżeli będzie to miało na celu realizację planu restrukturyzacyjnego, który umożliwi przywrócenie przedsiębiorcy długookresowej zdolności do konkurowania na rynku. Jeśli części „upadającego” przedsiębiorstwa pozostają zasadniczo rentowne, takie przedsiębiorstwo może być w stanie przeprowadzić restrukturyzację, która doprowadzi do rezygnacji z określonych rodzajów działalności przynoszących straty strukturalne oraz pozwoli zreorganizować pozostałe rodzaje działalności w sposób dający realną perspektywę długoterminowej rentowności.

W § 1 określony został zakres regulacji, z wyszczególnieniem rodzajów pomocy publicznej.

W § 2 zawarto definicje pojęć używanych w rozporządzeniu.

W § 3 ust. 1 określone zostały warunki, jakie musi spełniać podmiot, aby ubiegać się o przyznanie pomocy publicznej regulowanej niniejszym rozporządzeniem.

Pomoc publiczna udzielana w celu ratowania lub restrukturyzacji może być przeznaczona wyłącznie dla przedsiębiorców, którzy zostali określone w ww. *Wytycznych*, a ponadto

spełniają kryteria przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji. Taka pomoc publiczna może być udzielona, jeżeli:

- 1) zapobiega trudnościom społecznym lub prowadzi do przewyciężenia niedoskonałości rynku, a jednocześnie jest adekwatna do usunięcia przyczyn trudnej sytuacji ekonomicznej przedsiębiorcy;
- 2) jest ograniczona do minimum potrzebnego do osiągnięcia celu pomocy (wyraża się to w konieczności zapewnienia przez przedsiębiorcę określonego wkładu w koszty restrukturyzacji);
- 3) nie powoduje nadmiernych negatywnych skutków dla konkurencji i wymiany handlowej w UE (stąd też przedsiębiorca musi zapewnić środki wyrównujące zakłócenia konkurencji na rynku, a pomoc publiczna na restrukturyzację może być udzielona tylko raz w okresie 10 lat, z zastrzeżeniem pewnych wyjątków).

Co do zasady o przyznanie pomocy może ubiegać się przedsiębiorca, który znajduje się w trudnej sytuacji w rozumieniu Wytycznych, a dodatkowo prowadzi działalność gospodarczą w danej dziedzinie przynajmniej od 3 lat, nie ubiega się o pomoc w sektorze hutnictwa żelaza i stali, górnictwa oraz w sektorze finansowym oraz spełnia szczególne kryteria wymagane w przypadku ubiegania się o pomoc publiczną w sektorach rolnictwa, rybołówstwa i akwakultury

Pomoc w celu ratowania i tymczasową pomoc restrukturyzacyjną będzie mógł otrzymać także przedsiębiorca, który, spełniwszy przesłanki zawarte w ust. 1, nie znajduje się w trudnej sytuacji, lecz z powodu zaistnienia wyjątkowych i nieprzewidzianych okoliczności niezbędne jest udzielenie mu pomocy w zakresie wsparcia płynności.

W § 4 określono warunki dopuszczalności udzielenia wszystkich rodzajów pomocy. Zgodnie z tym przepisem pomoc może być udzielona, jeżeli przyczyni się do osiągnięcia celu leżącego we wspólnym interesie, poprzez zapobieżenie trudnościom społecznym lub przewyciężenie niedoskonałości rynku. W ust. 2 i 3 zdefiniowane zostało, kiedy zachodzą przypadki niedoskonałości rynku i trudności społeczne. W ust. 4-6 znajduje się uzasadnienie istnienia potrzeby interwencji ze strony Państwa oraz istnienie efektu zachęty.

Przepisy § 5 i 6 określają szczegółowe przesłanki dopuszczalności udzielania pomocy na restrukturyzację.

W szczególności niezbędne jest, aby pomoc na restrukturyzację ograniczona była do minimum niezbędnego do przywrócenia długookresowej zdolności do konkutowania na rynku, a przedsiębiorca musi wykazać w alternatywnym scenariuszu (w tym prognozy), iż bez pomocy nie byłoby to możliwe i przedsiębiorca zostałby zlikwidowany lub postawiony w stan upadłości. Pomoc na restrukturyzację musi stanowić jedynie uzupełnienie środków własnych przedsiębiorcy, pochodzących od akcjonariuszy lub udziałowców lub przedsiębiorców należących do tej samej grupy kapitałowej lub pochodzących od wierzycieli przedsiębiorcy. Udział tych środków co do zasady musi wynosić 50%. Wkład własny powinien być

porównywalny z przyznawaną pomocą pod względem wpływu na wypłacalność lub poziom płynności przedsiębiorcy. W przypadku wystąpienia wyjątkowych okoliczności i znacznych trudności, poziom ww. wkładu własnego może być niższy, lecz nadal musi pozostać znaczny.

Zgodnie z programem pomocowym udział środków własnych dla małych i średnich przedsiębiorców będzie wynosił co najmniej:

- 1) 25% - w przypadku małego przedsiębiorcy;
- 2) 40% - w przypadku średniego przedsiębiorcy.

W przypadku gdy pomoc na restrukturyzację przyjmuje formę wsparcia kapitałowego (pożyczki, objęcia akcji lub udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym lub konwersji pożyczki na udziały lub akcje), akcjonariusze lub udziałowcy (inni niż Skarb Państwa) lub inni przedsiębiorcy należący do tej samej grupy kapitałowej muszą zapewnić środki, które będą wystarczające na pokrycie strat beneficjenta.

Wkład własny przedsiębiorcy ustala się w relacji do wielkości kosztów restrukturyzacji. Tym samym pomoc udzielana przedsiębiorcy jako rekompensata z tytułu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym nie stanowi kosztu restrukturyzacji i nie może być również zakwalifikowane jako źródło wkładu własnego.

W przypadku pomocy na restrukturyzację muszą być zastosowane środki wyrównujące zakłócenia konkurencji, tak aby w możliwie największym stopniu ograniczyć negatywny wpływ pomocy publicznej na warunki wymiany handlowej. Rodzaj zakres oraz przesłanki ich stosowania zostały określone w § 6. Środki takie jak transakcje zbycia, odpisy i zamknięcie działalności przynoszącej straty, które są konieczne do przywrócenia przedsiębiorcy długoterminowej rentowności nie mogą być uznane jako środki ograniczające zakłócenie konkurencji. Wskazuje się także, że środki polegające na powstrzymaniu się przedsiębiorców od nabywania udziałów w spółkach w okresie restrukturyzacji, chyba, że jest to niezbędne do zapewnienia długoterminowej rentowności beneficjenta oraz od wykorzystywania pomocy państwa jako przewagi konkurencyjnej w działaniach promocyjnych podczas wprowadzania swoich produktów i usług na rynek, stosuje się w każdym przypadku.

Środki wyrównujące zakłócenia konkurencji mają postać konkretnych działań, tj.: zobowiązania do zbycia aktywów, ograniczenia zdolności produkcyjnych lub ograniczenia udziału w rynku lub polegają m.in. na powstrzymaniu się przedsiębiorcy od nabywania akcji lub udziałów w spółkach w okresie restrukturyzacji, czy też powstrzymania się od zdobywania nowych rynków produktowych lub geograficznych. Środki otwarcia rynku, polegają na ułatwieniu wejścia na rynek innym przedsiębiorcom.

Pomoc w celu ratowania lub restrukturyzacji może być udzielana przedsiębiorcy tylko w stosunku do jednego działania restrukturyzacyjnego. Co do zasady przedsiębiorca, który raz otrzymał pomoc w celu ratowania, tymczasową pomocą na restrukturyzację lub pomoc na restrukturyzację w ciągu 10 lat nie może otrzymać ponownie takiej pomocy. W § 7 określone zostały szczegółowo przesłanki w tym zakresie, jak również odstępstwa od tej zasady.

W § 8 wskazuje się, że pomoc na restrukturyzację może być także udzielona przedsiębiorcy świadczącemu usługi w ogólnym interesie gospodarczym nawet, jeśli nie są spełnione warunki określone w rozporządzeniu, w przypadku gdy jest to niezbędne dla zachowania ciągłości tych usług, nie dłużej jednak niż do momentu przekazania obowiązku świadczenia tych usług kolejnemu przedsiębiorcy.

W § 9 określono jakie warunki powinien spełniać plan restrukturyzacji w przypadku ubiegania się o pomoc na restrukturyzację i uproszczony plan restrukturyzacji, który jest przygotowywany przez przedsiębiorcę ubiegającego się o tymczasową pomoc na restrukturyzację. Natomiast w § 10 wskazano, w jakich przypadkach może nastąpić zmiana planu restrukturyzacji.

W § 11 określono minimalną wartość pomocy jaka może być udzielona w oparciu o niniejsze rozporządzenie.

W § 12 określono przesłanki udzielania pomocy w celu ratowania. Pomoc ta może być udzielona na okres maksymalnie 6 miesięcy. Pomoc w celu ratowania nie może zostać wykorzystana na sfinansowanie środków strukturalnych, takich jak nabycie ważnych rodzajów działalności lub aktywów, chyba, że są one niezbędne do przetrwania przedsiębiorcy w okresie przyznanej pomocy na ratowanie.

Wysokość stopy oprocentowania pożyczki (tylko w takiej formie może być udzielona pomoc na ratowanie), nie może być mniejsza niż stopa bazowa powiększona o 4 punkty procentowe. W przypadku przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji, który po przyznaniu pomocy w celu ratowania ubiega się o pomoc na restrukturyzację i złożył plan restrukturyzacji, okres pomocy w celu ratowania zostaje przedłużony do czasu wydania decyzji przez Komisję Europejską. W tej sytuacji oprocentowanie pożyczki zostaje zwiększone o co najmniej 0,5 punktu procentowego w stosunku do wartości podstawowej.

W przypadku gdy przewidziana powyżej stopa oprocentowania pożyczki nie będzie adekwatna do oprocentowania instrumentów dłużnych, które przedsiębiorca pozyskał albo mógł pozyskać na warunkach rynkowych przed złożeniem wniosku o udzielenie pomocy, możliwe jest zastosowanie innej stopy procentowej pożyczki (niższej), odzwierciedlającej wiarygodność kredytową przedsiębiorcy. Ta zasada nie będzie miała jednak zastosowania w przypadku pomocy dla małych i średnich przedsiębiorstw udzielanej w ramach zatwierdzonego programu pomocowego.

W § 13 określono przesłanki udzielania tymczasowej pomocy na restrukturyzację. Udzielanie tej pomocy możliwe jest wyłącznie w stosunku do małych i średnich przedsiębiorstw w ramach programu pomocowego, w wysokości ograniczonej do kwoty niezbędnej do kontynuowania działalności przedsiębiorcy w okresie, na który pomoc została przyznana, jednak nie dłuższym niż 18 miesięcy. Do okresu 18 miesięcy należy wliczyć okres pomocy w celu ratowania, jeżeli taka pomoc była udzielana przedsiębiorcy bezpośrednio przed udzieleniem tymczasowej pomocy na restrukturyzację.

Wysokość stopy oprocentowania pożyczki (tylko w takiej formie może być udzielona tymczasowa pomoc na restrukturyzację), nie może być mniejsza niż stopa bazowa powiększona o 4 punkty procentowe, przy czym po upływie 12 miesięcy od udzielenia pomocy, oprocentowanie zostaje zwiększone o co najmniej 0,5 punktu procentowego.

Pomoc na restrukturyzację w postaci wsparcia finansowego będzie udzielana przez Agencję Rozwoju Przemysłu S.A., w jednej z form wskazanych w § 14 ust.2. Może to być pożyczka, objęcie akcji lub udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym albo udział w podwyższeniu kapitału zakładowego poprzez podwyższenie wartości nominalnej dotychczasowych udziałów lub akcji, objęcie obligacji, zmiana terminów wobec podmiotu udzielającego wsparcia, konwersja pożyczki w celu ratowania na udziały lub akcje przedsiębiorcy. W § 15 zawarto zasadę, że wybór formy wsparcia finansowego jest uzależniony od sytuacji przedsiębiorcy po analizie złożonego przez niego wniosku oraz sytuacji finansowej przedsiębiorcy, w szczególności w zakresie płynności finansowej i jego wypłacalności.

Agencja Rozwoju Przemysłu S.A. jest podmiotem, który posiada wieloletnie doświadczenie w udzielaniu pomocy publicznej na restrukturyzację, tym samym legitymuje się wiedzą i doświadczeniem w tym zakresie, co uzasadnia, aby to ona była podmiotem udzielającym pomocy.

Przepisy § 16 i § 17 określają tryb udzielania pomocy na restrukturyzację w postaci wsparcia finansowego. Pomoc udzielana jest na wniosek przedsiębiorcy, składany na odpowiednim formularzu, określonym w załącznikach do rozporządzenia. Wskazane zostały także dokumenty, jakie muszą zostać złożone jako załączniki do wniosku.

Wskazuje się wyraźnie, że analiza sytuacji finansowej składana razem z wnioskiem powinna zawierać analizę pod kątem spełniania przez przedsiębiorcę kryteriów przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej, wskazanych w Wytycznych.

W przypadku nieprawidłowego wypełnienia wniosku lub złożenia go bez wymaganych załączników, podmiot udzielający pomocy wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Jeśli uzupełnienie wniosku nie nastąpi w wskazanym terminie, wniosek pozostanie bez rozpoznania.

W § 18 wprowadza się zasadę, mówiącą o tym, że jeśli plan restrukturyzacji przewiduje uzyskanie pomocy publicznej także od innych podmiotów publicznych, przedsiębiorca ubiegający się o pomoc musi wystąpić do tych podmiotów o uzyskanie opinii, czy taka pomoc zostanie mu udzielona.

W § 19 zawarto prawa podmiotu udzielającego pomocy w postaci wsparcia finansowego, jakie przysługują mu w trakcie czynności oceny wniosku o pomoc na restrukturyzację.

W § 20 wskazane zostało, iż do udzielenia pomocy na restrukturyzację niezbędne jest zawarcie umowy pomiędzy podmiotem udzielającym pomocy a przedsiębiorcą. Umowa ta w szczególności określa wielkość, formę i przeznaczenie pomocy.

W § 20 ust. 2 określone są obowiązki przedsiębiorców, którym udzielono pomocy publicznej, a w § 21 wskazano terminy, w jakich podmiot udzielający pomocy dokonuje zatwierdzenia planu restrukturyzacji oraz jego zmiany.

Przepis § 22 wskazuje, że pomoc na restrukturyzację w formie ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej, która została określone w art. 189k § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, 868, 996, 1579, 2138 oraz z 2017 r. poz. 935). udziela się na wniosek przedsiębiorcy, stanowiący załącznik nr 2 do rozporządzenia. Do wniosku dołącza się dokumenty wyszczególnione w § 22 ust. 3.

Przepisy § 23 - § 25 określają tryb udzielania pomocy na restrukturyzację w formie ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej.

W § 26 wskazano, że udzielenie pomocy na restrukturyzację w formie ulgi w wykonywaniu administracyjnej kary pieniężnej odbywa się poprzez wydanie decyzji administracyjnej o udzieleniu ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej, określając również zobowiązania przedsiębiorcy, któremu udzielono pomocy publicznej. W § 27 zawarto przepisy w zakresie zatwierdzenia planu restrukturyzacji i jego zmiany.

Przepis § 28 wskazuje, że wyłączną formą pomocy w celu ratowania i tymczasowej pomocy na restrukturyzację jest pożyczka. Udziela jej ten sam podmiot, który udziela pomocy na restrukturyzację w formie wsparcia finansowego. W § 28 ust. 3 zawarto algorytmy, według których obliczana jest kwota pożyczki.

W § 29 został wskazany okres, na który można udzielić pomocy na ratowanie – wynosi on 6 miesięcy od dnia zatwierdzenia pomocy przez KE lub udzielenia pomocy, w przypadku, o którym mowa w § 37 (program pomocowy).

Wysokość stopy oprocentowania pożyczki w przypadku pomocy na ratowanie nie może być mniejsza niż stopa bazowa powiększona o 4 punkty procentowe. W przypadku przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji, który po przyznaniu pomocy w celu ratowania ubiega się o pomoc na restrukturyzację i złożył plan restrukturyzacji, okres pomocy w celu ratowania zostaje przedłużony do czasu wydania decyzji przez Komisję Europejską. W tej sytuacji oprocentowanie pożyczki zostaje zwiększone o co najmniej 0,5 punktu procentowego w stosunku do wartości podstawowej.

W przypadku gdy przewidziana powyżej stopa oprocentowania pożyczki nie będzie adekwatna do oprocentowania instrumentów dłużnych, które przedsiębiorca pozyskał albo mógł pozyskać na warunkach rynkowych przed złożeniem wniosku o udzielenie pomocy, możliwe jest zastosowanie innej stopy procentowej pożyczki (niższej), odzwierciedlającej wiarygodność kredytową przedsiębiorcy. Ta zasada nie będzie miała jednak zastosowania w przypadku pomocy dla małych i średnich przedsiębiorstw udzielanej w ramach zatwierdzonego programu pomocowego.

W § 30 z kolei, został wskazany maksymalny okres spłaty pożyczki udzielonej jako tymczasowa pomoc na restrukturyzację. Wynosi on 18 miesięcy od dnia udzielenia tej pomocy lub jeśli bezpośrednio przed jej udzieleniem, udzielona była pomoc na ratowanie, okres 18-miesięczny obejmuje pomoc na ratowanie i tymczasowa pomoc na restrukturyzację.

Oprocentowanie pożyczki udzielonej jako tymczasowa pomoc na restrukturyzację podlega podobnym zasadom jak przy pożyczce udzielonej jako pomoc na ratowanie.

Pomoc powinna być ograniczona do minimum. Wielkość pomocy w celu ratowania przekraczająca wynik zastosowania wzoru zawartego w rozporządzeniu, musi być należycie uzasadniona w planie płynności określającym potrzeby beneficjenta związane z płynnością na okres 6 miesięcy. Natomiast wielkość tymczasowej pomocy na restrukturyzację przekraczająca wynik zastosowanego wzoru zawartego w rozporządzeniu, musi być należycie uzasadniona w planie płynności określającym potrzeby beneficjenta związane z płynnością na okres 18 miesięcy.

Jeżeli przedsiębiorca nie planuje korzystania z kolejnej pomocy, w przypadku udzielenia pomocy w celu ratowania lub tymczasowej pomocy na restrukturyzację, zobowiązany jest złożyć podmiotowi udzielającemu pomocy oświadczenie o planowanej spłacie pożyczki w terminie 6 miesięcy w przypadku pomocy w celu ratowania lub 18 miesięcy w przypadku tymczasowej pomocy na restrukturyzację.

Przepisy § 31 do § 37 określają tryb udzielania pomocy na ratowanie i tymczasowej pomocy na restrukturyzację. Przedsiębiorca ubiegający się o taką pomoc składa wniosek do podmiotu udzielającego wsparcia, tj. do Agencji Rozwoju Przemysłu S.A. Wzór wniosku stanowią odpowiednio załączniki do rozporządzenia - nr 3 (pomoc na ratowanie) i nr 4 (tymczasowa pomoc na restrukturyzację). Określono również jakie dokumenty przedsiębiorca jest obowiązany dołączyć do wniosku (§ 31). Przepisy § 32 stanowią, gdzie należy złożyć wypełniony wniosek wraz z wymaganymi załącznikami oraz jakie są zasady uzupełniania niekompletnych wniosków. W §33 określa się sposób oceny wniosku, a w § 34 wprowadza się zasadę, że udzielenie pomocy w celu ratowania lub tymczasowej pomocy na restrukturyzację następuje poprzez zawarcie umowy między Agencją Rozwoju Przemysłu S.A. a przedsiębiorcą ubiegającym się o pomoc. Przepis ten wskazuje również, że ww. umowa w szczególności określa wielkość, formę i przeznaczenie pomocy, jak również zobowiązania przedsiębiorców, którym tej pomocy udzielono.

W § 35 wskazano terminy, w jakich podmiot udzielający pomocy na ratowanie lub tymczasowej pomocy na restrukturyzację dokonuje zatwierdzenia uproszczonego planu restrukturyzacji oraz jego zmiany.

W § 36 i 37 określone są obowiązki przedsiębiorców, którym udzielono pomocy publicznej oraz terminy, w jakich podmiot udzielający pomocy dokonuje zatwierdzenia planu restrukturyzacji, uproszczonego planu restrukturyzacji lub planu likwidacji. Jeżeli przedsiębiorca nie planuje korzystania z kolejnej pomocy, w przypadku udzielenia pomocy w celu ratowania lub tymczasowej pomocy na restrukturyzację, zobowiązany jest złożyć

podmiotowi udzielającemu pomocy oświadczenie o planowanej spłacie pożyczki w terminie 6 miesięcy w przypadku pomocy w celu ratowania lub 18 miesięcy w przypadku tymczasowej pomocy na restrukturyzację.

W przypadku tymczasowej pomocy na restrukturyzację przewidziane w § 37 terminy liczone są od dnia udzielenia tymczasowej pomocy na restrukturyzację albo jeżeli bezpośrednio przed udzieleniem tymczasowej pomocy na restrukturyzację, udzielona była pomoc w celu ratowania, od dnia zatwierdzenia przez Komisję Europejską pomocy w celu ratowania lub udzielenia pomocy przez podmiot udzielający pomocy w ramach programu pomocowego.

Ze względu na to, że niniejsze rozporządzenie stanowi program pomocowy, w § 39 wskazane zostały warunki w jakim przypadku pomoc udzielana małemu i średniemu przedsiębiorcy nie będzie podlegała notyfikacji do Komisji Europejskiej. Pomoc ta musi spełniać warunki określone w rozporządzeniu oraz nie może przekraczać równowartości 10 mln euro, obliczanej według średniego kursu NBP z dnia złożenia wniosku.

Przepisy dotyczące udzielania pomocy publicznej w formie ulgi w wykonywaniu kary pieniężnej będą notyfikowane Komisji Europejskiej jako uzupełnienie programu pomocowego, który został zaakceptowany przez Komisję Europejską decyzją z dnia 29 sierpnia 2016 r. – *Polskiego programu pomocy na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw*, umożliwiającego udzielanie pomocy publicznej na ratowanie i restrukturyzację małym i średnim przedsiębiorstwom bez każdorazowego notyfikowania tej pomocy Komisji Europejskiej. Uzupełnienie zatwierdzonego już programu o przepisy dotyczące udzielania pomocy publicznej na restrukturyzację w postaci ulg w wykonywaniu administracyjnej kary pieniężnej umożliwi stworzenie kompleksowego systemu wsparcia w zakresie restrukturyzacji.

Pozwoli to na skrócenie procedury udzielania pomocy publicznej na restrukturyzację i jednocześnie zmniejszy obciążenia administracyjne, ponieważ po zatwierdzeniu programu pomocowego decyzja o udzieleniu pomocy publicznej na restrukturyzację dla małych i średnich przedsiębiorstw będzie podejmowana wyłącznie na poziomie krajowym. Takie podejście jest zgodne z rządowym programem pn. „Polityka Nowej Szansy”, który ma na celu stworzenie ram prawnych dla przeciwdziałania upadłości przedsiębiorców i ułatwiania przeprowadzania procesów restrukturyzacyjnych zgodnie z celami, jakie ma spełniać z ustawa z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Pomoc w ramach programu pomocowego może być udzielana wyłącznie w okresie obowiązywania decyzji Komisji Europejskiej w tym zakresie. W związku z tym nie istnieje możliwość udzielenia pomocy na zasadach obowiązujących w programie przed wydaniem/wejściem w życie decyzji KE, a tym samym nie dojdzie do naruszenia art.108 ust. 3 TFUE.

Ponadto należy pamiętać, że udzielenie pomocy przewidzianej w projekcie rozporządzenia, będzie możliwe w przypadku przedsiębiorców objętych postępowaniem restrukturyzacyjnym w rozumieniu ustawy Prawo restrukturyzacyjne, jak również przedsiębiorców, którzy nie są objęci takim postępowaniem, ale ze względu na swoją sytuację ubiegają się o pomoc publiczną przewidzianą w projekcie rozporządzenia. Ustawa zakłada, że podmiot podlegający restrukturyzacji w trybie ustawy Prawo restrukturyzacyjne może ubiegać się o przyznanie pomocy publicznej na restrukturyzację. Podmiot udzielający pomocy będzie jednak musiał przeanalizować złożony wniosek i przedstawić opinię o możliwości udzielenia przez niego w wsparcia.

Możliwość udzielenia pomocy w trybie rozporządzenia przez podmiot udzielający pomocy przedsiębiorcy objętemu postępowaniem restrukturyzacyjnym w trybie ustawy Prawo restrukturyzacyjne nie będzie miała wpływu na działania podmiotu w zakresie udzielania pomocy przedsiębiorcom nie objętym takim postępowaniem.

Podstawą działania podmiotu udzielającego pomocy zawsze będzie projektowane rozporządzenie.

Notyfikacja projektowanego rozporządzenia, tak aby stanowiło ono program pomocowy, nie wyklucza jego obowiązywania, a pomoc będzie udzielana przez podmiot udzielający pomocy na zasadach wskazanych w projektowanym rozporządzeniu.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), w związku z tym nie podlega notyfikacji w rozumieniu tego rozporządzenia.

Projekt rozporządzenia nie podlega przedstawieniu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, zgodnie z § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. - Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.).

Projektowana regulacja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów z chwilą skierowania projektu rozporządzenia do uzgodnień międzyresortowych, przedmiotowy projekt został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.